

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Літо у Лондоні було в самому розпалі, тож краплі дощу на обличчі Макса Скіннера були ледь теплими, поки він біг через Ратленд-Гейт до Гайд-парку. Він нісся вздовж берегового вигину Серпентина, і постаті інших бігунів, налаштованих страждати перед сніданком, з'являлися й зникали в сірій досвітній імлі; їхні обличчя були мокрими від дощу й поту, а кроки відлунювали вологим хлюпанням по стежці.

Погода пригнічувала усіх, окрім завзятих бігунів. Було надто мокро для жвавих рожевоцоких дівчат, які іноді давали Максу приємну нагоду трохи відволіктися. Занадто мокро для місцевого ексгібіціоніста, який зазвичай вичікував за кущем біля помосту, виглядаючи з дощовиком напоготові. І навіть для пари джек-расселів, які радісно намагалися вкусити кожного, хто проходить повз них, а їхній збентежений власник шкутильгав за ними, перепрошуючи.

Все-таки було надміру вогко й рано. Макс останнім часом приходив до офісу пізно, часто навіть о сьомій тридцять, і Ейміс, його бос і заклятий ворог, був геть незадоволений.

Цього ранку все буде інакше, пообіцяв собі Макс. Він прийде першим і переконається, що жалюгідний покидьок помітив це. У цьому й полягала основна робоча проблема Макса: він любив роботу, але ненавидів керівництво, зокрема Ейміса.

Повернувши коло Серпентина, Макс попрямував назад до меморіалу Альберта, міркуючи про майбутній день. Угода, яку він виношував місяцями, принесе премію — її вистачить, щоб заплатити його безмежно терплячому кравцю і, що набагато важливіше, залагодити банківські проблеми. З часом стримані невдоволені натяки на розмір його кредиту перейшли у листи, написані в усе більш погрозливій формі, акцентуючи на тому факті, що рік у нього був не надто прибутковий. Але це поки що. Макс був упевнений, що скоро все зміниться. Сповнений оптимізму, він побіг по Ратленд-Гейт, обтрусився на порозі, як пес, і увійшов до будинку, виконаному в георгіанському стилі, який забудовник випотрошив, залишивши тільки ліпнину на фасаді, й перетворив на те, що потім описав як «вельми привабливе помешкання для керівників».

Консьерж, гномоподібний чоловічок із землистим обличчям, звів очі від свого пілососа і прицмокнув язиком, побачивши мокрі сліди, які Макс залишав на підлозі:

— Ти мене в могилу зведеш, це точно. Поглянь на всю цю грязюку на моєму килимі, а це все ж таки аксмінстер.

— Вибачай, Берте. Я постійно забуваю зняти взуття, перед тим як зайти.

Берт пирхнув. Вони вели ту саму розмову щоразу, коли дощило, і щоразу вона закінчувалася одним і тим самим запитанням. Берт був палким шанувальником фондового ринку і мріяв про можливість виторгувати собі трохи інформації.

— Маєш якісь корисні поради на сьогодні?

Макс зупинився біля дверей ліфта й приклав пальця до вуст, перш ніж заговорити:

— Купуй дешево. Продавай дорого. Тільки нікому не кажи.

Берт похитав головою. Нахабний молодий засранець. А втім, Макс був єдиним у будинку, хто відзначав день народження Берта пляшкою віскі, а на Різдво від нього завжди можна було чекати гарно запакований конвертик. Загалом, непоганий хлопчина, думав Берт, штовхаючи пілосос туди-сюди мокрими брудними слідами.

Квартира Макса на другому поверсі була незавершеним проектом, або, як казав його друг-ріелтор, коли мав на меті отримати вигідне замовлення, незавершеною симфонією. На даний момент це було місце, яке використовувалося для сну, й не більше. Біля стіни тупилися дві гарні сучасні картини, кілька шпичастих авангардних меблів, запилений жалюгідний фікус, акумулятор для стереосистеми і відеомагнітофон. Незважаючи на те що Макс прожив тут більше двох років, він примудрився не додати обставі квартири нічого особистого, окрім невеличкої купки кросівок у кутку, що вказувала на його індивідуальність. Він зайшов до крихітної, напівпорожньої кухні, відчинив холодильник, порожній, якщо не брати до уваги пляшки горілки та пакета апельсинового соку, і взяв пакет до ванної кімнати.

Гаряча вода і холодний сік. Душ після тренування був щоденною винагородою за одну з його небагатьох корисних звичок. Він працював надто багато, харчувався нерегулярно, як справжній холостяк, спав надто мало і, звісно, пив більше, ніж п'ять одиниць алкоголю на тиждень, які з лицемірною пикою встановив йому офісний лікар. Але ж він бігав, до того ж він ще молодий. До сорока залишалася кілька років, а на

той час, запевняв себе Макс, його життя і фінанси повністю стабілізуються, і він буде готовий міцно осісти, а там... хтозна, може, зробить ще одну шляхетну спробу одружитися.

Він вивчав своє відображення у дзеркалі для гоління. Блакитні очі, ледь налиті кров'ю, темно-каштанове волосся, коротко підстрижене за останньою модою; пружна шкіра над високими вилицями. Поки що жодних явних мішків чи зморшок. Могло бути й гірше, подумав він, переступаючи через мокрий рушник і скидаючи одяг на підлогу у ванній кімнаті.

За п'ять хвилин він був одягнений в уніформу з неодмінними атрибутами сучасного молодого керівника: темний костюм, темно-синя сорочка, темна краватка, громіздкий годинник, розроблений для глибоководних дайверів, одержимих кожною секундою; з мобільним та ключами від машини наготові. Тепер Макс готовий підкорювати фінансовий всесвіт. Він проскочив крізь мряку у незмінний чорний *BMW*, щоб поїхати до Сіті, де сьогодні, був упевнений, має укластися довгоочікувана угода. А там — і премія невдовзі. Він закінчить облаштовувати квартиру, найме прибиральницю, щоб навести в ній бездоганний лад, візьме кілька вихідних і махне до Сен-Тропе, поки усі кралечки не повернулися до Парижа. Навіть прогноз погоди по радіо — дрібний дощ, за яким нагряне сильна злива, з можливістю випадіння граду, — не зміг затьмарити його настроїв. Це неодмінно буде гарний день.

О цій годині вранці двадцяти хвилин зазвичай вистачало, щоб потрапити до офісу братів Лоутонів. Він розташовувався у верхньому кінці Треднідл-стріт — «зручно для банку Англії», як любив повторювати старший

брат Лоутон своїм потенційним клієнтам. Заснована наприкінці вісімдесятих компанія пережила бум дев'яностих разом з іншими, зливаючись і поглинаючи, вигинаючись і маневруючи, здобувши репутацію жорсткого розкрадача активів, якій заздрили її більш етичні та добросердечні конкуренти. Тепер її часто описували у фінансовій пресі як взірць жорсткого, ефективного управління, що добре вписалася в нинішні важкі часи. Молоді керівники, які пережили кілька років у «Лоутонс», виживуть будь-де.

Мобільний телефон Макса задзвонив, коли він спускався з Ладгейт-Хілл. Було лише пів на шосту.

— Відпочиваємо із самого ранку, так? — Це був голос Ейміса, грубий і агресивний. Він не став чекати, поки Макс відповість. — Нам треба поговорити. Побачимо, чи зможеш ти прийти до обіду. Трейсі скаже тобі назву ресторану.

От і закінчився гарний день, подумав Макс. Хоча, якщо чесно, жоден день, до якого причетний Ейміс, не міг бути цілком хорошим. Взаємна неприязнь витала у повітрі відтоді, як вони зустрілися, коли Ейміс з'явився після трьох років життя у Нью-Йорку, щоб очолити лондонський офіс. Від самого початку їхні стосунки були приречені через, як це часто трапляється в Англії, незначну дрібницю — різницю в тому, як вони розмовляли, власне, їхні акценти.

Макс був вихованцем невеличкої приватної школи і ріс у затишку середнього класу серед зелених пагорбів Суррея. Ейміс народився і виріс у похмурих околицях південного Лондона, де не було ні зелені, ні затишку. Насправді хлопці зростали менш ніж за двадцять миль один від одного, але з таким же успіхом

це могло бути й двадцять тисяч. Макс втішав себе думкою, що в ньому не було ані крихти снобізму. Ейміс тішився тим, що він геть не закомплексований. Обидва вони помилялися. Кожен з них ставився до здібностей іншого зі стриманою повагою, тож вони насилу терпіли один одного.

Ставлячи *BMW* у призначене місце в підземному паркінгу, Макс намагався відгадати причину сьогоднішньої зустрічі. Обід в офісі «Лоутонс» зазвичай полягав у тому, щоб зжувати бутерброд просто за робочим столом, прикипівши очима до екрана. Обід, за висловом Ейміса, підхоплений ним у Нью-Йорку, — то для тюхтіїв. Аж раптом він сам заговорив про справжній обід, із ножами та виделками, — власне, обід тюхтія у ресторані. Це вже цікаво. Макс все ще ламав голову над цим, коли вийшов з ліфта і пробирався крізь ряди перегоронок до своєї кабінки.

Лоутони заставили увесь поверх кабінками зі скла та бетону. За винятком червоного дерева та шкіряного оздоблення великих приміщень, які ділили між собою брати, офіси були спроектовані так, щоб відтворювати дух компанії: жодної розкоші, жодних естетичних витребеньок. Це була фабрика для заробляння грошей, і тут панувала сувора економія. Брати мали звичку приводити клієнтів на екскурсію до офісу, який вони називали «машинним відділенням», щоб ті могли помилуватися працівниками за роботою: «Ось вони, сорок найкращих бізнесменів Сіті. І всі вони мізкують винятково над вашими проблемами».

Не задовольнившись попереднім дзвінком, Ейміс відправив Максусу електронного листа, нагадавши не запізнюватися на обід. Макс відірвав погляд від екрана

в бік зашкленого кутка офісу, де зазвичай можна було побачити Ейміса, який походжав туди-сюди з телефоном біля вуха, але цього ранку офіс був порожній. Мабуть, цей довбаний мудак десь снідає, подумав Макс, а може, пішов на уроки ораторського мистецтва.

Макс повісив піджак і взявся до роботи, востаннє пробігаючи очима розрахунки для двох компаній — «ТранзАкс» і «Річардсон Белл», — чиї принади він намагався продати одному із солідних клієнтів «Лоутонс». Якщо угода відбудеться, він отримає премію, яка становитиме, за його підрахунками, більше, ніж прем'єр-міністр заробляє за рік. Він перевіряв дані знову й знову, і щоразу цифри збігалися. Тепер він готовий представити усе братам. Якщо вони трохи посприяють, він стане на шість нулів багатшим. Макс відкинувся на спинку крісла, потягнувся й глянув на годинник. Було вже по дванадцятій, і він збагнув, що не має жодного уявлення, куди мав би іти на обід.

Він перетнув поверх і попрямував туди, де сиділа Трейсі, жвава молода дівчина, на своєму місці біля кутового офісу. Нещодавно її підвищили із секретарки Ейміса до його особистої асистентки (просування по службі, якщо вірити офісним чуткам, було прямим наслідком розпусних вихідних з Еймісом у Парижі). На жаль, підвищення погано вплинуло на неї, зробивши нахабною і зарозумілою.

Макс вмовстився на кутку її столу і кивнув в бік порожнього офісу:

— Ми все ще плануємо пообідати, чи шеф зайнятий творенням хаосу на фондовій біржі?

Трейсі зиркнула так, наче хотіла виписати йому штраф за паркування у забороненому місці: